

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2013 roku

sprawy przeciwko I. L. córce E. i J. z domu S.

urodzonej (...) we W.

obwinionej o to, że

w dniu 30.12.2012 r. ok. godz. 09:00 we W. na ul. (...) kierując samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) jechał lewym pasem jezdni ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku pl. (...) II i na wysokości skrzyżowania z ul. (...) podczas zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego jadący prawym pasem jezdni ul. (...) w tym samym kierunku samochodem osobowym m-ki P. (...) o nr rej. (...) nie chcąc dopuścić do kolizji został zmuszony do gwałtownego hamowania w wyniku czego uderzył w krawężnik, a następnie odjechał z miejsca zdarzenia. Czynem swoim spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw i art. 97 kw w związku z art. 22 prd w związku z art. 44 prd

I. uniewinnia obwinioną **I. L.** od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 grudnia 2011 r. około godziny 9:00 we W. przy ul. (...) kierujący samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) jechał lewym pasem jezdni od strony ul. (...) w kierunku placu (...) II i na wysokości skrzyżowania z ul. (...) podczas zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego jadący prawym pasem ul. (...) w tym samym kierunku P. W., kierujący samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...) nie chcąc dopuścić do kolizji drogowej został zmuszony do gwałtownego hamowania w wyniku czego uderzył w krawężnik. Kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zatrzymał się i niezwłocznie odjechał z miejsca zdarzenia.

Dowód: zeznania P. W. – k. 5

dokumentacja fotograficzna – k. 14

notatka służbowa – k. 3

Samochód marki V. (...) o nr rej. (...) jest własnością męża I. L., która to na co dzień użytkuje przedmiotowy samochód.

Dowód: wyjaśnienia obwinionej – k. 7-8; 37

I. L. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, złożyła wyjaśnienia akcentując w ich treści, iż w dniu zdarzenia była od godziny 6:00 obecna w pracy – w sklepie przy ul. (...), a tym samym nie mogła prowadzić samochodu który doprowadził do zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu przy ul. (...). Ponadto obwiniona podniosła, że w październiku 2011 r. zostały skradzione tablice rejestracyjne samochodu V. (...), a postępowanie przygotowawcze w tej sprawie umorzono z powodu niewykrycia sprawców. Obwiniona przedłożyła na potwierdzenie swych wyjaśnień zaświadczenie wystawione przez (...) Sp. z o.o., stwierdzające, iż w dniu zdarzenia tj. 30 grudnia 2011 r. była obecna w pracy w godzinach od 6:00 do 18:00.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej, brak bowiem okoliczności, które mogłyby negatywnie wpłynąć na ocenę tego dowodu. Jednocześnie zważyć należy, że wyjaśnienia obwinionej korespondują i tworzą logiczną całość z zeznaniami złożonymi przez M. L., która potwierdziła iż obwiniona w dniu zdarzenia była obecna przez cały dzień w sklepie przy ul. (...), gdzie jest zatrudniona. Jednocześnie M. L. wskazała, iż z uwagi na jednoosobowy sposób prowadzenia sklepu niemożliwym jest opuszczenie stanowiska pracy w trakcie kiedy sklep pozostaje otwarty dla klientów.

Zeznania M. L., która jest dla stron osobą obcą, nie budzą żadnych wątpliwości, są logiczne i w ocenie Sądu zasługują na wiarę.

Jednocześnie Sąd dał wiarę zeznaniom P. W. w zakresie w jakim wskazywał on na okoliczności przebiegu zdarzenia przy ul. (...), a które to zeznania zostały potwierdzone również dołączoną do akt dokumentacją fotograficzną.

Stwierdzić jednakże należy, iż zeznania P. W. nie mogą stanowić dowodu sprawstwa obwinionej, albowiem świadek sam stwierdził w trakcie przesłuchania, iż nie zauważył kto kierował pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), jak również, że nie jest w stanie stwierdzić czy kierowcą była kobieta czy mężczyzna.

Dla skazania I. L., jej wina musi zostać, ponad wszelką wątpliwość, udowodniona. Nie może być w tym zakresie miejsca na jakiegokolwiek domniemania. Tymczasem materiał dowodowy nie daje podstaw, aby w sposób kategoriyczny i nie budzący wątpliwości, przypisać obwinionej sprawstwo oraz uznać, że to ona prowadząc w dniu 30 grudnia przy ul. (...) pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) wytworzyła stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu.

P. W. jej nie rozpoznał, jako osoby, która miałaby kierować pojazdem w momencie kolizji, nie potrafił nawet określić płci osoby, która dopuściła się wykroczenia.

Obwiniona przedstawiła przy tym przekonujące dowody, z których wynika, że w chwili kolizji nie było jej na miejscu zdarzenia, lecz wykonywała swoje obowiązki służbowe w innej części miasta. Podala również fakt odnoszący się do skradzionych jej wcześniej tablic rejestracyjnych.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że brak jest dowodów wskazujących na sprawstwo obwinionej.

Z tych względów Sąd uniewinnił ją od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Wobec treści rozstrzygnięcia, kosztami postępowania Sąd obciążył Skarb Państwa (art. 118 § 2 kpw)